

**De Blauwe Baby  
van Metador**

## Colofon

© 2021 Luti Westerkamp

Eerste druk – April 2022 – paperback

Schilderij omslag:

‘De Blauwe Baby van Metador’, Luti Westerkamp

Vormgeving omslag: Corrie van Rossum

InDesign layout: Louis van Poeteren

Drukwerk: mijnbestseller.nl

Uitgave van Cornalijn

[info@cornalijn.nl](mailto:info@cornalijn.nl) [www.cornalijnwebwinkel.nl](http://www.cornalijnwebwinkel.nl)

Alles uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt.

De auteur stelt prijs op bronvermelding.

Contact: [lutiwesterkamp@gmail.com](mailto:lutiwesterkamp@gmail.com)

ISBN: 9789403642321 NUR 728

# De Blauwe Baby van Metador

mijn levensopdracht

Luti Westerkamp

CORNALIJN  
's-Hertogenbosch



# Inhoud

## Voorwoord

<b>I Worteling</b>	<b>11</b>
<i>Levensopdracht</i>	12
<i>Voorbestemde ontmoetingen</i>	14
<i>Thuiskomen</i>	16
<i>Wat je droomt ben je zelf</i>	19
<b>II Groei</b>	<b>23</b>
<i>Sjamanisme</i>	24
<i>Krachtschild</i>	25
<i>Medicijntas</i>	25
<i>Bisjpaal</i>	26
<i>Klankhealing</i>	27
<b>III Verdieping</b>	<b>31</b>
<i>Graancirkels</i>	32
<i>Eclips</i>	34
<i>Bear Cloud</i>	35
<i>Dominee</i>	36
<i>Jupiter</i>	36
<i>The Seven Sisters</i>	39
<i>Middeleeuwen</i>	41
<i>Graancirkel Essences</i>	43
<b>IV Expansie</b>	<b>47</b>
<i>Egypte</i>	48
<i>Thuisplaneet</i>	49
<i>Boodschap van Nieuw-Guinea</i>	50

<i>Masker</i>	52
<i>Implantaten</i>	54
<i>Kraai</i>	55
<i>Poortopener</i>	56
<i>Lotsbestemmingen</i>	58

## **V Inwijding** **67**

<i>Anunnaki</i>	68
<i>Boerderij in Frankrijk</i>	69
<i>Rosslyn Chapel</i>	71
<i>De Blauwe Baby</i>	74
<i>Metador</i>	75
<i>De Blauwe Mantel</i>	76
<i>De Rode Draak</i>	77
<i>Eigen Ruimte</i>	79
<i>Indianengidsen</i>	81

## **VI Levensopdracht** **91**

<i>Cocreatiegroep</i>	92
<i>Eenhoorn Remedies</i>	93
<i>Healing Ocean Remedies</i>	95
<i>Hieros Gamos</i>	99
<i>Hybride Kind</i>	100
<i>Abducties van kinderen</i>	102
<i>Krachtig Medicijnschild</i>	103
<i>Knolspirea</i>	104
<i>Tussenportaal</i>	105
<i>Mijn Eiland</i>	108
<i>Conceptie bij de Metadors</i>	114
<i>Schilderij van de Blauwe Baby</i>	117
<i>The Photon Belt</i>	118
<i>Geboorte van een Metador baby</i>	120
<i>Gevleugelde Eenhoorn, Draak en Beer</i>	122
<i>Anu</i>	123

<b>VII Voltooiing</b>	<b>127</b>
<i>Iona</i>	128
<i>Jouw Galactische Zelfen</i>	137
<i>Adoptie</i>	138
<i>Het geschenk van je DNA</i>	142
<i>Je Galactische Familielij</i>	144
<i>De Hathors</i>	149
<i>De Shift</i>	152
<i>De Nieuwe Aarde</i>	153
<i>Corona</i>	156
<i>Contemplatie</i>	158
<b>Visualisaties</b>	<b>163</b>
<i>Aarden</i>	165
<i>Klanken</i>	166
<i>Graancirkels</i>	167
<i>Dolfijnenplaneet</i>	168
<i>Jouw Totemdier</i>	169
<i>De Blauwe Baby</i>	170
<i>Jouw Heilige Ruimte</i>	171
<b>Nawoord</b>	<b>173</b>
<b>Bronnen</b>	<b>174</b>
<b>Woordenlijst</b>	<b>175</b>





# Voorwoord

*Ieder mens is schepper van zijn eigen werkelijkheid.*

Het leven is een groeiproces en het is de kunst om door zelfbewustwording tot jouw diepste 'zelf' te komen, waardoor je de eenheid in jezelf en 'het Al' ervaart. Dat is voor mij de weg naar verlichting.

In het begin wanneer je dit boek leest, lijkt het of het allemaal losse verhalen zijn, maar naarmate je verder leest wordt duidelijk dat niets voor niets is gebeurd. Alle ervaringen die ik beschreven heb zijn echt gebeurd en voor mij een realiteit.

De ervaringen tijdens de opleiding voor Healing Arts therapeute kun je zien als 'helder dromen terwijl je wakker bent'.

Geen warrige dromen van de indrukken van de dag, maar heldere dromen die mijn diepste zielenroerselen en ervaringen laten zien. Niet alleen van dit leven, maar ook van vorige levens en parallelle levens in andere dimensies.

Dit boek verwoordt mijn spirituele levensweg, mijn waarheid.

De liefdesenergie van de Blauwe Baby van Metador wil ik hiermee naar buiten brengen.

Ik hoop dat mijn verhaal een licht mag schijnen op jouw weg.

Luti Westerkamp



**I**

# **Worteling**

## Levensopdracht

Ik droomde dat ik bij de kassa van het festival stond, waar de Papua dansgroep Sampari moest optreden. We mochten niet naar binnen bij de ingang, want de kassamedewerker verstond geen Indonesisch. “Wacht maar”, zei ik, “ik regel het wel.”

Ik liep naar binnen en kwam in een tuin met hele dikke oude bomen en ineens bevond ik mij in een gebouw met allemaal witte gangen. Ik liep en liep en zag de in- of uitgang niet meer.

Een warrige vrouw kwam mij tegemoet. Ik vroeg haar waar de uitgang was. Ze zei: “Ja, als je er eenmaal in zit, dan kom je er niet meer uit.” Oei, dacht ik, hier moet ik wegwezen, dit is niet pluis.

Ik rende de gang door en wist, daar aan het einde van de gang gaat een trap links naar beneden. Daar is de nooduitgang.

Maar de trap eindigde in een doodlopende hal. Plotseling kwam er een oude vrouw met wit lang haar door de muur links van mij heen. Ze was helemaal in het wit gekleed met een lange witte rok en een witte blouse. Ze ging voor mij staan.

Mijn hart maakte een sprongetje van schrik en herkenning.

We omhelsden elkaar. Ze betastte mijn voorhoofd en wangen.

“O”, zei ze, “vind je dat eng?” “Nee hoor, eigenlijk niet, maar ik schrok wel”, zei ik. Waarop zij antwoordde, dat ze wat meer afstand zou houden.

“Wil je mijn kamer zien?” Ik vroeg: “Woon je hier?” “Ja”, zei ze.

Ik knikte en samen gingen we door de muur heen.

We stonden in een klein rechthoekig kamertje. De muren hingen vol met allemaal aparte kleren. “Die heb ik zelf gemaakt”, zei ze. Het kwam me allemaal heel vertrouwd voor.

Er stond een klein tentje op de grond. Het was niet meer dan een lap over een rechtop staande stok gedrapeerd.

De witte heks zei: “Wil je in mijn tentje?” “Ja graag.”

Ik tilde het doek op om er onder te kruipen, maar de stok stond in een brandend vuurtje. Terwijl ik eronder kroop viel de stok om en

het doek viel in het vuur. Ik schrok. “Geeft niet”, zei ze en zette de stok weer overeind.

Het doek was niet in brand gegaan. We zaten samen in het tentje, waar je doorheen kon kijken alsof het glas was. Ineens stonden we in een kasteeltuin, met dikke oude beukenbomen.

Een eindje verder achter de bomen stond een prachtig wit kasteel met drie spitse torentjes met echte gouden dakpannen. Op de torens stonden witte eenhoorns met vleugels.

Op elke gevleugelde eenhoorn zat een jongeman, met goudblond haar in een wit lang gewaad. Zij waren de herauten.

En zij hadden ieder een hele lange gouden hoorn aan de mond. Ze bliezen. “Tarèttekettèt!” “Het gaat beginnen”, zei de witte heks.

“Ze moeten ten strijde trekken.”

De drie gevleugelde eenhoorns sprongen van de torens en vlogen de lucht in. Oh, dat wil ik ook, dacht ik. En de witte heks zei (ze kon mijn gedachten lezen): “Dat komt nog wel.” Ze schudde haar hoofd en zei: “Ze kunnen er niets van, maar ja, ze zijn nog jong.”

Ineens duwde ze mij op de grond op mijn buik en ging boven op mijn rug liggen. “Dat is om je te beschermen”, zei ze.

Het tentje lag over ons heen. We gingen op in de bosgrond, zodat we onzichtbaar waren.

Op dat moment klonk er trompetgeschal. We gluurden onder het tentdoek door en zagen voor ons een groot middeleeuws leger aankomen lopen, mannen met harnassen aan. Voorop liep een koning met een rode mantel met hermelijn bont afgezet.

Naast hem net een stap ervoor, liep een jonge vrouw met lang zwart haar, gekleed in een lange zwarte rok en een zwarte cape.

De zwarte heks.

Tussen ons in lag een brede strook van gloeiende kooltjes. De zwarte heks stopte bij de strook, pakte een groot stuk ijzer uit de as en at het op.

Toen werd ik wakker.

Wat een bijzondere droom was dat. Die bleef me mijn hele leven

bij. Ik kreeg deze droom een week nadat ik terug was van mijn eerste reis naar mijn geboorteland Nieuw-Guinea in januari 1992. Het eerste wat me opviel was de witte heks. Ze stond voor mijn creativiteit en zij beschermde mij. Met de zwarte heks had ik geen contact. De gevleugelde eenhoorns die de lucht in vlogen. Dat wou ik ook, naar hogere dimensies reizen. Doordat ik door de muur heenging had ik een stap gezet in de magische wereld, in andere dimensies. Jaren later vond ik een middeleeuwse schildering van een kasteel in Frankrijk, wat er hetzelfde uitzag.

## Voorbestemde ontmoetingen

Mijn moeder vroeg voor haar 60ste verjaardag geld, om nog één keer naar Nieuw-Guinea te kunnen gaan. Ze had daar met mijn vader elf jaar gewoond en als onderwijzeres voor de zending gewerkt. Mijn ouders hebben elkaar ontmoet op de kweekschool in Den Haag. Mijn vader, een Indo, had altijd heimwee naar Indonesië.

Hij kon in Nieuw-Guinea als onderwijzer werken en vroeg aan mijn moeder of ze mee ging. Ze zei meteen ja, want dat was wat ze kende. Toen ze een klein meisje was had ze namelijk één keer een boek gewonnen op school. Ze plakte op school het hele jaar door plaatjes in plakboeken van Droste Cacao en Verkade. Aan het eind van het jaar werden er vijf boeken verloot. Zij won het boek over Nieuw-Guinea en dat was meteen ook het enige boek dat zij had.

Om met mijn vader mee te kunnen, moest ze met hem trouwen. Omdat ze voor het huwelijk gemeenschap hadden gehad, zette haar vader haar uit huis. Ze hadden een half jaar bij een tante ge-

woond, voordat ze naar Nieuw-Guinea vertrokken en hebben het nooit meer met haar vader uitgepraat.

Pas veel later werd mij duidelijk waarom het allemaal zo gegaan was. Mijn vader was door zijn jeugd zwaar getraumatiseerd en had een onverzadigbare behoefte aan liefde, die zich uitte in seksuele behoefte. Hij ging altijd vreemd en later bleek dat hij ook aan kleine meisjes zat. Mijn opa had dat denk ik toen al in de gaten. Mijn ouders waren in die elf jaar in de tropen twee keer met verlof naar Nederland geweest. Ik had mijn opa gezien toen ik twee jaar was en nog één keer toen we in 1962 terug kwamen. Daarna is hij overleden.

Ik herinner me nog goed de laatste keer dat wij op bezoek waren. Hij lag ziek in bed beneden in het souterrain en om de beurt mochten we gedag zeggen. Ik stond samen met mijn tweelingbroer bij zijn bed en ik voelde een enorm sterke zielsverbinding met mijn opa. Ook na zijn dood zag ik hem nog regelmatig meelopen naast oma of op zijn stoel zitten in de kamer. Ik dacht jarenlang dat het herinneringen waren, maar volgens mijn oudere zus was hij toen al dood.

Toen ik twaalf jaar was gingen mijn ouders scheiden en vier jaar later ontmoette mijn moeder een Papua. Voor haar 60ste verjaardag organiseerde ik een Papuafeest. Op het Festival Mundial in Tilburg was ik de Papuadansgroep "Sampari" tegengekomen. Daarin dansten Papuajongeren, waar ik vroeger als kind nog mee gespeeld had. Mijn ouders gingen namelijk regelmatig met ons naar Papuafesten.

Ik werd fan van de dansgroep en mocht meedoen met repeteren in Nieuwegein. De artistieke leider was oom Julian. Op mijn 16de had ik hem ontmoet toen ik met mijn moeder op een kerstviering van de Papua's was en Julian net in Nederland was

als vluchteling. Hij gaf mij indertijd een gevlochten Papua-armbandje.

Voor het feest van mijn moeder vroeg ik hem ons een liedje en een dans aan te leren. Hij was een hele lieve, verlegen, integere man. Een hele middag heeft hij mij liedjes aangeleerd en de dansspasjes voorgedaan.

Toen ik vertelde dat hij me vroeger een armbandje had gegeven, maar dat het allang versleten was, gaf hij me weer een nieuw armbandje. En hij erkende mij als witte Papua.

Zo kom je mensen in je leven tegen die er niet voor niets waren. Alles is voorbestemd, elke ontmoeting en elke gebeurtenis.

## Thuiskomen

Ik was net gescheiden van mijn man en wanneer ons huis verkocht was kon ik met mijn moeder mee naar Nieuw-Guinea. Een jaar later ging ik voor het eerst terug naar mijn geboorteland. De week voordat mijn moeder en ik naar Nieuw-Guinea zouden vertrekken, kreeg ik een droom.

Ik lag buiten op een bed met een grote witte slang drie keer om mijn buik gewikkeld. Rechts van het bed lagen allemaal witte vellen. Ik moest plassen maar de slang wou mij niet los laten. Pas nadat ik het voor de derde keer gevraagd had, liet hij me los.

Ik had als kind altijd een heimwee gevoel naar Nieuw-Guinea, maar ik wist niet goed naar wat precies. Bij de eerste voet aan wal wist ik het. Dit is mijn thuis. De geuren, de warmte, de geluiden, maar vooral de energie. Zes weken lang zijn we er geweest.

In mijn geboorteplaats Fak-Fak had ik mijn trouwring geruild voor een andere gouden ring. Dat voelde zo goed.

Het was voor mij een rituele handeling om het oude huwelijksverbond af te sluiten en een nieuwe verbinding aan te gaan met mijn geboorteland. Ik verstond de taal niet en hobbelde achter mijn



moeder aan, van de ene uitnodiging naar de andere. Dat was vermoeiend omdat ik niet echt kon deelnemen.

Aan de andere kant waren er zoveel indrukken die ik opzoo, waardoor ik mij als in een droom gedragen voelde.

De laatste week gingen we naar een dorpje op het eiland Supiori, waar familie woonde van ons bekende Papua's in Nederland.

Eerst namen we een busje naar het dorpje Wardo. Dat was twee uur rijden over een ongeasfalteerde, zeer hobbelige weg. Het busje werd volgeladen met mensen, een varken en bovenop het dak zakken rijst. Na twee uur was ik misselijk en voelde ik me beroerd. We mochten bij de plaatselijke onderwijzer overnachten.

De volgende dag zou er een koopman met zijn bootje richting het eiland Supiori varen. Dat zou maar vijf uur varen zijn.

Ik sliep als een blok op de betonnen vloer, bedden hadden ze niet.

De volgende ochtend wou ik graag de waterval van Wardo zien.

De vrouw van de onderwijzer en haar zoontje namen ons mee in een prauw, een kleine kano van een boomstam gemaakt.

We voeren een eind de rivier op met aan weerszijden het oerwoud.

De stilte van het oerwoud, zinderde in de warme zon op het water.

Een eind voor ons voer een Papua in zijn prauw en zong een lied van oerklanken, dat golvend over het water naar ons toe kwam.

Dat kwam zo intens bij me binnen. Ik voelde me meteen helemaal beter. Zo één met de natuur.

De waterval was helaas maar een klein stroompje, omdat het de droge tijd was.

De koopman vertrok om twee uur in de middag, maar bij elk dorp waar we langs kwamen legde hij aan en bleef een half uur weg. Bij het dorp Corrido kwamen we 's nachts aan en moesten we overstappen op een andere boot met een Johnson buitenboordmotor. Dat ging sneller. We werden helemaal met zeilen ingepakt, anders zouden we nat worden. Het was net of we gekidnapt werden maar

we hadden het volste vertrouwen dat er voor ons gezorgd werd. Om één uur in de nacht kwamen we dan eindelijk op de plaats van bestemming in het dorpje Aïdiru aan, waar een oud-leerlinge van mijn moeder woonde.

Alle bewoners van het dorpje wisten al dat we kwamen, alleen wisten ze niet wie we waren. De tamtam had onze komst al aangekondigd. Het was een dorpje van acht paalwoningen op het land.

Oorspronkelijk bouwden ze hun huizen op palen in het water, omdat daar minder muggen zijn. Maar na een tsunami waren ze op het land gaan wonen. We sliepen in het huis van het dorpshef Johannes.

Meteen werd er een bed tevoorschijn getoverd uit het verder gelegen dorp, terwijl de mensen zelf gewoon op rieten matjes sliepen. Ze hadden niks maar deelden alles met ons.

Elke ochtend werd drinkwater voor ons gehaald bij een natuurlijke bron, om ons mee te wassen. Daarvoor moesten ze een half uur varen. Ik sprak de taal niet maar met handen en voeten kwam ik een heel eind. Het dorpshef Johannes was een simpele kinderlijke man, die de hele tijd grapjes maakte.

De laatste dag dat we er waren heb ik clown gespeeld.

Dat was een onvergetelijke ervaring. Het hele dorp lag dubbel van het lachen om elke simpele beweging die ik maakte. Ik had een rode neus opgezet en dat was al hilarisch.

Die laatste avond was het feest met het hele dorp.

Zelfgemaakte gitaartjes en een contrabas werden tevoorschijn gehaald. We zongen liedjes met zijn allen en dansten tot diep in de nacht. Ik sprak de taal niet maar had hier het meeste contact ooit gevoeld met de mensen. De warmte, de gastvrijheid en de kinderlijke humor zijn me altijd bijgebleven. Ik was hier thuis.